

Redactare: Daria Logofătu
Corectură: Iulia Trăncuță
DTP: Nicoleta Tudorie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BANDIXEN, OCKE

Gașca de coastă : un caz piperat / Ocke Bandixen ; il. de Nathalie Kranich ; trad. din lb. germană de Teodora Tănase. – București : Booklet Fiction, 2025

ISBN 978-630-347-023-8

I. Kranich, Nathalie (il.)
II. Tănase, Teodora (trad.)

821.112.2

Title of the original German edition:
Die Küstencrew – Die Spur der Schmuggler (Vol. 2) (c) 2022
Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Text: Ocke Bandixen
Illustrations: Nathalie Kranich

© Editura Booklet Fiction, 2025, pentru prezenta ediție
Booklet Fiction este un imprint al Editurii Booklet.

Ocke Bandixen

GAȘCA DE COASTĂ

Un caz piperat

Ilustrații de Nathalie Kranich

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase

Ocke Bandixen spune povești de când se știe. S-a născut și a crescut pe coasta Mării Nordului, într-un orașel din Frislanda de Nord. În prezent locuiește cu familia sa numeroasă în Hamburg, aproape de malul râului Elba. Când nu e ocupat cu scrisul, lucrează ca jurnalist la radio.

Nathalie Kranich este o ilustratoare de cărți născută în Germania. La vârsta de șaisprezece ani s-a urcat în tren și a plecat în Marea Britanie. De atunci, locuiește și lucrează acolo, aproape de coastă. Ilustrațiile lui Nathalie sunt inspirate din basmele și poveștile cu care a crescut de mic copil. Astăzi, prin desenele ei pline de culoare, aduce noi povești la viață.

Cuprins

O surpriză piperată	13
Nume misterioase	18
Primul indiciu	24
Un model bizar	34
Un individ ciudat!	38
Un aliat	44
Indiciile duc către Țările de Jos	52
Vizită neașteptată	58
Cuvinte încâlcite	66
Atenție, fundătură!	74
Un olandez în Breeksiel	82
Expoziție cu urmări	94
Spargere!	102
Vălvă la secția de poliție	110
Cățărări pe întuneric	116
Locul faptei: Primăria	122
O grămadă de suspecti	132
Să se facă întuneric!	140
Un hoț neașteptat	148
Mărturii	154
Indicii	168

Capitolul 1

O surpriză piperată

Vântul de vest vuia prin horn. Afară zdrăngănea un oblon. La radio se auzea un cântec de marinari, iar Rocco, tatăl său, Rolf, și bunicul Hannes fredonau la unison.

— Tati, ai grijă! strigă Rocco.

Tatăl său balansa pe-un braț trei farfurii care se clătinau periculos. Rocco îi sări în ajutor.

— Iau eu una!

— Atenție, băiete, e proaspăt, fierbinte și iute!

Tatăl puse pe masă cele două farfurii rămase. Rolf Asmussen își așezase prosopul de bucătărie pătat pe braț, ca un chelner.

— Domnilor, masa e servită! spuse el.

Rocco se așeză iar pe scaun și îi întinse bunicului una dintre farfurii.

Bunicul Hannes dădu să apuce râșnița cu piper, care arăta ca un far.

— Ce faci? Oprește-te! exclamă Rolf. Sosul meu e foarte picant! Am învățat rețeta de la Phung, pe Anabelle.

— În portul din Sumatra, zise Rocco, dându-și ochii peste cap, fiindcă știa deja povestea. Unde ai rămas blocat cu nava săptămâni întregi, fiindcă armatorul era falit și n-ați mai primit nicio încărcătură.

— Așa e, fiule. Și unde am învățat să gătesc cum trebuie de la Phung, rechinul ăla bătrân de bucătărie de pe Anabelle.

— Foarte picant, zici? Las' că mai vedem! exclamă bunicul Hannes, rotind de râșniță.

Ah, zău așa! Nu curge nimic. Nu mai avem piper. Nu-i de mirare că mâncarea ta e așa de picantă.

Bunicul scutură râșnița. Lui Rocco îi plăcea mult, fiindcă era pictată cu alb și roșu, exact ca farurile mari. Semăna cu turnul de pe coasta Breeksiel.

Bunicul Hannes oftă, rezemându-se de spătar.

— Piper negru indian, o delicatesă. Ai adus de curând un sac plin, nu-i așa?

Rolf mormăi. Îi întinse lui Rocco cașcavalul ras.

— E în dulap, sus, în stânga, răspunse el, fără să dezvăluie vreo intenție de a se ridica de pe scaun.

Bunicul Hannes luă o gură din paharul său.

— Of, știți ce? Sigur e îndeajuns de picant.

Nici el nu avea chef să se ridice.

Schițară, pe rând, câte un zâmbet.

— Ai zice că suntem o familie de leneși, hehe! Bunicul Hannes râse, bătând cu palma în masă.

După masă, bunicul Hannes se întinse iar după râșnița în formă de far.

— Măi să fie, e ceva lipit aici.

Rocco spăla vasele. Tatăl său plecase deja, lucra la barul Cașalot. Rocco scoase din dulap punga cu piper indian și i-o întinse bunicului.

— Mulțumesc, tinere! spuse bunicul Hannes încercând să deșurubeze micul far.

Își adusesese o mulțime de unelte: clește, șurubelniță, menghină cu șurub și multe altele.

— Poate au rămas câteva boabe de piper blocate acolo? întrebă Rocco, deschizând robinetul.

— Ca o sardină prinsă într-o conservă! Totuși, trebuie să manevrez râșnița cu grijă. Am primit-o cadou!

Bunicul Hannes încercă să deschidă capacul cu un patent pe care îl înfășurase într-o cârpă.

Rocco zâmbi. Bunicul primise farul în dar de ziua lui de la bunica lui Ian. Ian Boysen era prietenul lui cel mai bun. Ei doi și Nele formau Gașca de Coastă.

— Am reușit. Băiete, n-a fost deloc treabă ușoară.

Bunicul Hannes roti de capătul micului far și desprinse ultimul etaj, unde se afla proiectorul.

— E ceva înăuntru. Ce e aia?

— O bucatică de hârtie?

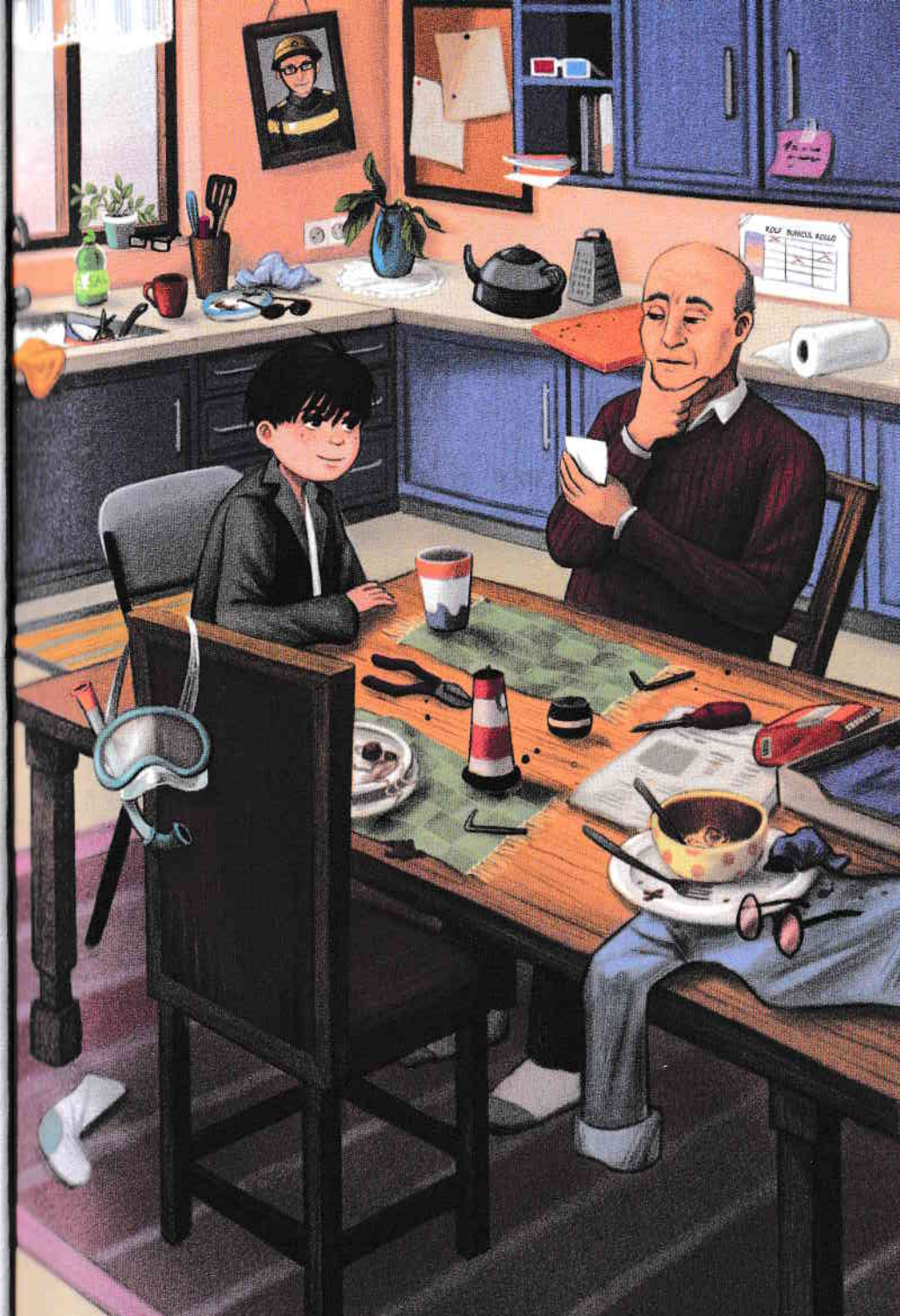
Rocco puse prosopul deoparte și se apropie de masă.

— Da! Și scrie ceva pe ea!

Bunicul Hannes încercă să citească bilețelul la lumina lămpii.

— Dar ce? Scrisul e așa de mic. Nu reușesc să-l descifrez. Și nu știu unde mi-am pus ochelarii. Pe toate pânzele! Uneori ai nevoie de ochelari ca să-ți cauți ochelarii. Și unde să-i găsești în tot balamucul ăsta?

— Stai așa, bunicule. Știu eu unde sunt, spuse Rocco, făcându-i cu ochiul.

*Sunt multe perechi de ochelari în bucătărie.
Care sunt ochelarii bunicului Hannes?*

Capitolul 2

Nume misterioase

— Bun, hai să vedem, zise bunicul Hannes luându-și de pe pervaz ochelarii pătrățoși, pe care îi purtase și când fusese decorat ca pompier voluntar; agățase mândru fotografia de la ceremonie de perete.

Ridică bucata de hârtie.

— Ce scrie aici? „*Grammostola borelli* – Spider – SOS“?

— Da, bunicule. Asta scrie. Și dedesubt sunt câteva linii albastre, valuri probabil.

— Sfinte! exclamă bunicul, dându-și ochelarii jos de pe nas. Ce-o mai fi însemnând și asta?

Rocco își dădu la o parte de pe frunte pletele lungi, de culoarea abanosului.

— Bilețelul n-a ajuns acolo din întâmplare. Cineva l-a pus intenționat, îi zâmbi el bunicului. Poate bunica lui Ian?

Bunicul Hannes izbucni în râs.

— Te asigur că nu, tinere. Ea îmi scrie scrisori. Fără „SOS“.

Toată lumea știa că cei doi se îndrăgeau.

Rocco luă bilețelul în mână și-l examinează cu atenție.

— Atunci poate să însemne un singur lucru: cineva are nevoie de ajutorul nostru. Un nou mister de dezlegat pentru Gașca de Coastă.

Un sfert de oră mai târziu, Rocco își parcă bicicleta pe Alea Digului, o cărare secretă care trecea prin spatele caselor. Se strecură în patru labe în grădină. Acasă la Ian, lumina era aprinsă. Rocco găsi o pietricică și reuși să țintească fereastra camerei lui Ian din a doua încercare. Lumina apusului se revărsa peste acoperiș. Vântul se mai domolise.

— Rocco?

— Ian, hai până jos. Avem o misiune pentru Gașca de Coastă. Trebuie să apară și Nele în orice moment, i-am trimis un mesaj.

Se auzeau deja pași de după colț.

— Care e urgența așa, pe seară? spuse Nele Ritter, gâfâind de oboseală. Mai am voie să stau doar o oră afară. Așa a zis mama.

Le zâmbi celor doi băieți și își puse mâinile în șolduri.

— Ați găsit un bilețel de hârtie în râșnița pe care bunica mea i-a dăruit-o bunicului tău? Cea în formă de far? N-are cum.

Ian clătină din cap, nevenindu-i să creadă, după ce Rocco le povestise despre descoperirea enigmatică. Cei trei stăteau în grădină. Vântul legăna frunzele copacilor. Pe stradă trecu o motocicletă.

— Râșnița era de la noi de la magazin, nu? întrebă Ian, chiar dacă știa deja răspunsul.

Familia lui, în special mama și bunica lui, se ocupa de magazin.

— Mai avem câteva. Tata comandă mereu ca să avem rezerve pe stoc.

— Câte, mai exact?

Nele stătea pe capacul butoiului pentru ploaie, Ian, pe bara echipamentului de gimnastică al surorii sale, iar Rocco se făcuse comod pe bușteanul pe care se tăiau lemnele de foc.

— În magazin avem trei și sigur mai avem câteva în depozit. Și chiar scria pe bilet „Spider SOS”? Spider, adică „păianjen” în engleză?

— Da, și încă alte două cuvinte ciudate. Vă spun ceva?

Rocco îi arătă caietul cu notițe mai întâi lui Ian, apoi lui Nele. Băieții așteptau o reacție din partea ei. Se pricepea de minune la ghicitori.

Însă fata clătină din cap.

— N-am nicio idee ce vrea să zică.

Își notă cuvintele în caietul pe care îl lua peste tot cu ea.

— Nici eu n-am habar despre ce ar putea fi vorba. Credeți că mai găsim bilețele și în alte râșnițe?

Nele sări de pe butoi.

— Există o singură cale de a afla!

Câteva minute mai târziu, Gașca de Coastă se află în biroul magazinului Antichități de la Boysen: Suveniruri de la Malul Mării. Adunaseră zece râșnițe în formă de far de prin depozitul și magazinul familiei Boysen și le așezaseră pe masă.

